

המיסתורית של אדי פישור

בוזר, שקיבלה את פניו, בצהרי היום, לבושה גם היא חלוק שחור. אדי אמנם רשם את אידה במלון כארוס-תו, אבל נראה שהוא רוצה לשמור את ה-

מה הפחד, „אני טיפוס של מהמר“, הוא מס' כיר. „כל נישואי היו הימור אחד גדול. במקום להמר על קלפים, אני מהמר על נשים.“ בסדר, בסדר — אבל עכשיו אתה

— אדי פישור וידידה נוכחית

אירוסיין בסוד. מיד כשהם הגיעו ללוד, הוא ביקש ממלוחיו שיגניבו אותה בהסתרה, כדי שתמונתה ושמה לא יופיעו בעיתונים. למה, אדי, למה? אתה הרי לא נשוי, או

הרי לא נשוי, אז למה להסתיר את הדיפהייה שלך? לא תחשבו עלי שאני תמימה, אני מקווה, אם אעשה את עצמי שאינני מבינה.

של ג'רושיין

במשפחה. מסתבר שגם **שרה**, אמנם ב' תנאים קצת יותר מחתרתיים, גילתה פעילות ראוייה לשבח בתחומים מסויימים — מאוד לשבח: היא היתה, לא פחות ולא יותר, אחד הרומנים הישראליים הקטנים של **ריצ'ארד האריס**, בעת שהותו בארץ.

לא, „הקטנים“ זה לא מדוייק כל כך. כפי שאני מבינה, הלך שם רומן של ממש.

ריצ'ארד האריס

עד כדי כך, שמדובר אפילו על נסיעתה של שרה לאנגליה בעקבות ריצ'ארד.

אם כן, נשמע בקרוב מה יש לאיש שלי באנגליה לספר על כך. רק בשורות ונחמות וישועות, אני מקווה.

יד על כל שד

מקומם הנכון של השדיים — זהו כנראה הדבר שיקבע את גורלו, לחסד או לשבט, של הסרט **תמסיין**, ההולך ונוצר בימים אלה. איזה שדיים? כל השדיים.

למה אני חושבת ככה? פשוט מאוד: מפני שזהו הפרט שלו מקדיש הבמאי את תשומת ליבו האיטית עד מאוד — כפי שראיתי במועיני.

הבמאי הוא **וויאט רילין**, בעלה של **מריה של**, והוא מסריט השבוע את הסיציה על הביטניקים מתוך הסרט. מקום ההסרה הוא הוויליה המפוארת של **רבקה זיין** בתלמיזונה, לשם הובאו עשרות סטודנטיות דוברות אנגלית ממכללות ישראל, כדי שתשחקנה את הביטניקות.

ובכן, הבמאי השקדן עובר ביניהן ללא הרף, ומסדר להן את החזה כדי שייצא ביצילומים בדיוק כפי שצריך: הוא פשוט מכי

דינה ברבה

כזאת, כמו שהולכת בינו לבין דינה, עוד לא ראיתי: השניים צמודים כמו אחיות סיאמיות זה לזו 25 שעות ביממה, לא מסיירים את העיניים אשה מרעה, והולכים על עננים.

אחת, מכל מקום, שהיא פחות אופטימית ממני, היא בעלת הדבר בעצמה: „בטח ש'אנחנו אותבים“, אומרת דינה, „השאלה היא רק אם טדי אוהב אותי מספיק בכדי להתחתן.“ השאלה הנצחית, בתי השאלה הנצחית.

אוהב אוהב חבל איפה התכלית?

רים אותו בוכות עצמו, רק בוכות קרובי המפורסמים.

וחבל. כי כל הסיפורים שהתפרסמו, מתפרסמים ויתפרסמו, על מעללי גבריותו ההוללת של האח המפורסם — נכונים לא פחות גם בקשר לאח הצעיר, ואולי, אפילו — לוחשות באוזני יודעות דבר — יותר. אלא מה? טדי פשוט אוהב לעשות את זה בשקט. לא באור הזרקורים, אם להתבטא בצורה מטאפורית.

בימים אלה מסתמן סיכוי — רק סיכוי, אני אומרת — שיפהיות תל-אביב תאבדנה את אחד הגברים המוצלחים שלהן. נדמה לי, שמה שלא הצליחו לעשות לטדי יפהיות נודעות כמו **מייקי בייקיקין**, **אלונה לשם** ושרה ארוכה נוספת — עשייה להצליח **דינה ברבה**.

למה אני אומרת את זה? כי את טדי עם חתיכות כבר ראיתי הרבה — אבל אהבה

ניס להן, בחיזוק מקסים ותמימי, יד לחזוייה, תופס את השד הערום, ומניח תו בתנוחה הנכונה. אם לא הייתי יודעת שזה רק למען האמנות, הייתי יכולה ל-

וויאט רילין ומריה של

שבט שהוא ממזמז אותן בצורה החזית ביותר.

אולם נראה שגם השחקניות חוש כמוני — שזה רק למען האמנות: כל סטודנטיות האלגנטיות והסופיסטיקייטד ללו, שמוכנות אני לא יודעת מה לע אס מישו היה מעז לצבוס בישבן — שו לבמאי הגדול להכניס לתן יד לתוך חזייה — בלי לצפצף הגה.

אבל זה כבר ידוע מזמן שלמען האנצריך להקריב קורבנות.

ומה אומרת על כל זה מריה של הלה? היא לא אומרת — זה מיותר. רק מתקרבת אל בעלה, כשהיא מחייכת החיוך המפורסם ביותר בעולם — וזה פיק, הוא מוציא את היד, ומחייך א כתינוק שנתפס בקלקלתו.

מה שלא מונע בעדו לחזור לקלקלתו נעמה שוב פעם ברגע שהיא מתרחקת עד שהיא מתקרבת שנית.

אבל אני מניחה שמריה כבר קצת רזה: גם בקריירה הקודמת של בעלה סירטו הראשון, כשהוא היה צעיר, הירבה להיעזר בחוש המישוש בעבודת ביחוד כשהיה מצייר פורטרטים של צעירות. הוא היה מממש וממשש זממשש אהוהו רגע — אזלי הוא סתם קציראיהו

גוואלד —

לסניח

בצמרת ויצ

אני מקווה שתסלחו לי, אבל אני יכולה להתאפק מלצחוק. אני לא ילמה, אבל זה נראה לי נורא מצחיק שדווקא בצמרת „ויצ“ גיליתי לי זה פשוט כליכך לא מתקשר ל „ויצ“ ולסביבת. אבל הנה — ע פאקט. שחור-על-גבי-לבן. סליחה, רמזים.

איך גיליתי אותה? לא חשוב. שגיליתי, התגלית שלי היא **אחה פעילות „ויצ“ המרכזיות**, עשירה, גדולה, קצוצת שיער, בעלת אח גברי, סימני-זקן זעירים על — בקיצור, דמות הלסבית הקלה היא גם מרבה לפעול כמדיום בסיס של העלאת רוחות, אבל את פעי הפחות רוחנית היא מרכזה, וזו שם היא מפתחת פעילות מילנט נרחבת, דואגת לנשים זנוחות, מנג הקל על אומללותן בהא ונדא, ונדא, ודברים דומים. עכשיו חסר לי רק גלגות דומה במועצת הפועלות.